

LÉLEKTŐL LÉLEKIG.*)

„... úgy futottál e szomoru kor hideg
pusztaságán, mint ősi mondáink csoda-
gíme, amelyet megdaloltál s amely-
vérét hullatva és a halállal küzdve
menekül, de vérezve, fájva is önkénte-
lenül szebb tájakra vezetű a magyart.”

Babits Mihály.

Állok az ablak mellett éjszaka
S a mérhetetlen messzeségen át
Szemembe gyűjtöm össze egy szelűd
Távol csillag remegű sugarát.

Billió mérűfűdekrűl jűtt e fény,
Jűtt a jeges, fekete és kopár
Terek sűtűtűjűn lankadatlanul
S ki tudja, mennyi ezredűve már.

Egy égi űzenet, mely végre most
Hozzám talált s szememben célhoz ért
S boldogan hal meg, aműg rácsukom
Fáradt pillám koporsűfűdűdelét.

Tanultam én, hogy általsűrűve a
Tudűsűk finom kristályműszerűn,
Bűs fűdűnkkel s bűs testemmel rokon
Elemekrűl ad hírt az égi fény.

Magamba zárom, véremmű iszom,
Ès csűndben és tűnűdűve figyelem,
Műly űs bűt zűkűg a vérnek a fény,
Fűldnek az ég, elemnek az elem?

Tán fáj a csillagűknak a magány.
A térbe szétsűzűrt milljom árvaság?
S hogy össze nem találunk már soha
A jűgen, éjen s messzűsűgen át?

Òh, csillag, mit sírsz! Messzebb te se vagy,
Műnt egyműstűl itt a fűldi szűvek!
A Szűriusz van tűlem távalabb,
Vagy egy-egy társam, jaj, ki mondja meg?

Òh, jaj, barátsűg; ès jaj, szerelem!
Òh, jaj, az űt lélektűl lélekűg!
Kűldűzzűk a szem csűgűgedt sugarát
S kűzűtűnk a roppant, jeges űr lakűk!

TÓTH ÁRPÁD †.

*) A *Magyarország* nov. 8-i számából vesszűk ezt a verset, amely a hirtelen elhunyt kűltű-
utolsű írásai kűzűl valű.